

Csajka Gábor Cyprian

WAHLHEIMI Ó-DAL

így ül
a fényben és vele és ellenében
a sorsbeteg király

és a szemeit belecavarná
a kölyke
poharába

tartja az arcát
olajos ronggyal törölgeti
a tüdejét

víg csönd vagy te csöndem
gondolja örökké
és néz az arca: mely tartogatja

s ím énekel már
hogy húsával töltse
az idő üveglovát

a gruppenstyx vágya nélkül

nem szabad megtalálni
se várni őt
ó ne irigyeld szép ajtaját

hadd legyen így
az éneklő király
míg lehúzza száját a gyomra

a vér —
amely csak vérből van
vérből

ÍRÓGÉPPEL A PALACK-BAN

homage à Tóth Árpád

Ahogy e vékony vaslapocska-szárak
verik a semmi vak menyasszonyát
ütnéd te is a sors *nőstény* fagyát,
hiányzó húsod, messzi vére-várad;

akár ha szőke szalmaszálon át
akarnád túldöfni kék dárdaárnyad,
épp *ügy*nehéz a kín teljét, ha támad,
átvezetni a Szóig, s még tovább:

zenét kíván ez összevissza vágy!
Zenét s időt, hogy hosszán elpihelve,
ráhurkolódva, rásimulva, teste

el ne tévesszte többé önmagát:
ki most az Éhség kávjára vetve
zuhanni (?), szállni (?) vágyik mámoráig . . .

S ÉLNI: „Egy angyalt vagy egy bestiát!”